

OTVORENO RADI (EVENTUALNOG)
PREUREĐENJA (1978)
(Izbor)

MODERNA POEZIJA

I

Riječi u slobodnom prostoru. Razbijene, rastavljene, razdrobljene,
nanovo stvorene
uvučene u sliku, u crtež, među stvari i u prazninu
(i u novi besmisao)
Poput malih planeta koje žele na mliječnoj ili tamnoj ploči mekanih
i (ne)jasnih rubova označiti taj tamni minisvemir
(veći od onog vanjskog)
Prihvaćam sav taj napor, razumijem ga; iako je katkad samo
posve promašenom zabavom
Ali i to je nešto. Valjda jest

II

Povrebam po sobi. Zaustavim dah. Ništa
Idemo dalje (A učinilo se)
Dalje čitamo, slušamo glazbu, šecemo, pišemo razne
druge stvari, fantaziramo, planiramo (i
nehotice), primišljamo, želimo, šaljemo
do đavola, volimo Zagreb, volimo
Warszawu, pomislimo o prenapučenoj
Indiji ili o Ircima ili, ah, o Małgosi (čitati
Malgoši, s akcentom na o)
Ili, kvragu, o tome, kadli ću
naći svoj broj meke, šašave šubare

MOJ PETAR PETROVIĆ NJEGOŠ

Na ovom ću stijenu podići Crnu Goru
reče Njegoš vrativši se pogledom iz Svemira
Taj stvaralac od odlučnosti i sjete
I tako je i bilo

Ruka iz Hrvatske prema Lovćenu časno je stara
oduvijek puna uzajamnosti i ožiljaka
ta ruka u prostoru između Austrije i Turaka
dok joj je Venecija rezala žile

I još je rekao: "Neka bude borba neprestana!"
Ne vidim ga, on je već negdje u vremenima
ali svi ga čujemo: jedno od svjetala
od kojih se sastoji naša duša

PREOZBILJNA PJESMA

Svi mi uglavnom ozbiljno uzimamo svoje organizme. Čak
preozbiljno

(Ali to je normalno)

“Moram smršaviti, moram paziti na hranu, premalo se krećem,
ne smijem piti”

U redu.

Svi mi uglavnom ozbiljno uzimamo i razne privremene vlade.
Čak preozbiljno

(Ali to je shvatljivo)

“Pazi što radiš, ovi ubijaju, vlast je vlast, tko zna šta će biti”

U redu.

Svi mi uglavnom ozbiljno uzimamo svoju ličnost. Čak
preozbiljno

(Ali to je razumljivo)

“Šta on misli o meni, vidjet će on tko sam ja, mene nitko neće
vući za nos, ja sam čovjek od riječi”

U redu.

Svi mi uglavnom ozbiljno uzimamo (i) ovaj Svijet. Čak
preozbiljno

(“Ali život je ozbiljna stvar”)

Ali odakle onda toliko ludih toliko neshvatljivih toliko
nerazumnih i neozbiljnih stvari?

Toliko – u isto vrijeme – uzaludnih kao što je ova pjesma,
zapravo, rekoh već

“NE, NE ŽALIM NI ZA ČIM”
(ili možda pjesma o nekoj zastavici)

Za velikim ljubavima u preobraženim gradovima
i onim našim i onim dalekim
kad smo bili Veliki Svijet Svijeta
Ne, ne žalimo za tim vjekovima sred pastelnih mostova i krošnji
tim “izgubljenim vremenom” između kristalnih čaša i vrpci
koje lepršaju nekim proljećem
koje je tako nepatvoreno i puno putovanjā
svim oslobođenim obalama morā i oceanā

Tu zastavicu s jarbola spremimo pažljivo u ropotarij
i ne zaplačimo
Potrudimo se, radije, da ništa ne zaboravimo

To je, uostalom, možda ono jedino s čime ćemo u srcu doista
doći do samih vrata smrti
(znajući da ljubavi koje nisu velike i nisu, nikad, bile ljubavi)

A žalost će naći svoje nove forme

O TOME DA ĆEMO ZAPAMTITI FRAGMENTE

Zapamtit ćemo jedni druge kao fragmente
Nismo se imali vremena upoznati
(u tih četrdeset-pedeset godina)

U međuvremenu: noć, neobična svježina (nakon naporna dana
i razgovorā)
što prožima ovu zagubljenu sobu sa zavješanim prozorom
Potom povodanj – i naokolo plivaju predmeti
imena, stari virovi, neotkrivene svijetle niti
a voda je mutna i sve je sjetno-veselo
(kao cirkus na periferiji)

POBUNA BRADE

Najednom mi se malko pobunila brada
(ništa neobična u suvremenu svijetu):
ne da više ne želi biti ispod usta i ostalog
nego dlake, same, pođoše nekom svojom strujom, kao za
magnetom

Morao sam ih vlastoručno primiriti
(i odmah sve zapisati)
Jer možda ih ne hranim dovoljno
ili ih previše režem
ili ih ne negujem, čak ni od vremena do vremena
A možda im je naprosto dosta
I tog jogurta i tih mrvica, a moda na brade ionako jenjava
Ali moja je brada a) i bradom mojega oca
No moje su vlastite dlake b) pune proturječnosti, a osim toga
čini se
ne znaju da se prema njima
odnosim kao prema sebi ravnima

WARSZAWA

već moja; vidjevši je u sve sate dana, godine, ljetopisa
Okusi godišnjih doba, mili moj epohe, datumi
Kad ugledate neki grad iz šest do sedam aspekata
(osjećajući neprestanost njegove sudbine i svoje ljubavi)
onda je taj grad već vaš; zato i kažem: moja
Ovdje su kod kuće Sveprisutni (Mickiewicz) i Kazimierz
Wielki (kralj)
i Łokietek (kralj, njegov otac) i Zygmunt Stary i Jan Sobieski
(kraljevi)

stari Kochanowski, *Mistrz z Czarnolasu*
i Norwid (poljski Baudelaire, rođen također 1821) i Kościuszko
i Broniewski i

Jeszcze Polska nie zginęła

Sveti ustanici četiriju velikih ustanaka u zadnjih dvjesto godina
njihove obale i trgovci

Moja Warszawa: *Majestat Rzeczypospolitej*

Snaga zbijena u gotovo nedohvatnu oznaku

I te lijepe zvijezde koje svijetlim glasom pjevaju u mekim
šubarama

Kazališta, kazališta, opet ljepotice i povijest, ponovno
Kościuszko, *książe* Poniatowski

i ponovno Reymont, ovaj put u kinu

i spomen-ploče koje govore o velikim pobjedama poljskog oružja
Osnovna škola broj 38 “Marii Skłodowskiej Curie”, puna prvih
ljubavi

Kopernik sred pokretnih granica

“Poljski pjesnici o Chopinu”

Još jedno izdanje o Sienkiewiczu (oni su također baš odavde)
(I Lutosławski i Penderecki i Baird)

Moja Warszawa (stari napjevi, balade varšavskih obješenjaka,
što su braća poljskoj satiri)

Ty mój

Proszę Cię

Pariz i Moskva; i Kijów; Gdańsk: i Amerika puna Poljaka iz
vremena Podijeljenosti

Wisła, Demarczyk, Gałczyński, Baczyński

Przyboś

Podne, kad zemlja sluša odbijanje starog sata s tornja u
Krakowu

Hermetičnost otvorena oku poklonika

Autokozmos s dušom koja je iskovana na način sličan nastanku
mojih vizija

Ja imam ovdje svoja stara mjesta

Izabrane pjesme, 1987.